

Mást várjunk?

Időpont: Advent 3. vasárnapja, 1955. december 11.

Alapige: Máté 11,2-10.

És lőn, mikor elvégezte Jézus a tizenkét tanítványának adott utasítást, elméne onnan, hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül, Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy mást várjunk? És felelvén Jézus, monda nékik: Menjete el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok és láttok: A vakok látnak, és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangéliom hirdettetik; És boldog, a ki én bennem meg nem botránkozik. Mikor pedig azok elmentek vala, szólni kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat? Hát mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é? Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony, mondom néktek, prófétánál is nagyobb! Mert ő az, a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat.

A mai ige egy kérdést tartalmaz: "Te vagy-é az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?" /3. v./ Ez a kérdés nagyon mélyről fakad. Földrajzilag is. Egy börtön fenekéről. De nem ez a legnagyobb mélysége. Keresztelő János a kétség mélységéből küldi ezt a kérdést. Megingott benne a Jézus messiátságába vetett hite. Arra a hitre építette fel egész életét, hogy Jézus a Messiás, ő pedig az előfutárja. Már kis korában sokat hallott erről, később maga is megbizonyosodott felőle. Jézus megkeresztelésekor mennyei szózat erősítette meg ezt a hitét. Nyilvánosan is bizonyágot tett erről a hitéről főpapi küldöttség előtt. Saját tanítványi körét is hozzá küldte, mint Isten Bárányához, aki hordozza a világ minden bűnét. Most megingott ez a hite. Úgy érzi, csalódott Krisztusban, létkérdés tehát számára, hogy Jézus-e, aki eljövendő, vagy mást várjunk.

Ez a kérdés örök emberi kérdés. Mai kérdés is. Ma talán legtöbben így fogalmazzák meg: Nem jutott-e csődbe az egyház? Kétezer éve dolgozik egy ilyen óriási méretű és erejű szervezet, mint az egyház és hol van mégis az Isten országa? Megváltozott azóta sok minden e földön, de vajon nagyobb-e ma Isten dicsősége, boldogabb és jobb-e az ember, mint 2000 évvel ezelőtt? Látszik-e valami ezen a világon abból, hogy itt volt, itt van, dolgozott és dolgozik 2000 éve az anyaszentegyház? Nem lehet tagadni, hogy a megváltozott életkeretek

között is változatlanul a régi az ember. Nem ad nagyobb dicsőséget Istennek, több szeretetet az embernek, tartósabb békét a világnak. Ezért nem lehet zokon venni, ha vannak, akik a Jézus egyházának csődjéről beszélnek, s azt állítják, hogy valami újra, valami más szervezetre van szükség, mely – ha másképp nem megy – akár az egyház romjain keresztül is meg tudná valósítani azt, amit az egyház nem tudott megcsinálni.

Az őszintébbek már nemcsak az egyház, hanem a keresztyénség csődjéről is beszélnek. Az egyház csődjében az egyház által képviselt evangélium csődjét látják. Más világnézet kell – hangzik a kiáltás sokfelől –, mert a keresztyénség tehetetlennek bizonyult az élet létkérdéseinek megoldásában.

Akik egészen végére mernek nézni és járni a dolgoknak, azok egyenesen már Krisztus csődjéről beszélnek s megmondják nyíltan: Csalódtunk Jézusban. Más megváltóra van szükség.

Valljuk be őszintén, hogy ennek az egyházban, a keresztyénségben és Krisztusban való csalódásnak van ténybeli alapja. Keresztelő Jánosnak is volt némi igaza, mikor kételkedett Krisztusban. Nem látszott semmi abból, hogy elközelített Isten országa. A római megszállás tovább tartott. A földi nyomorúság nem csökkent. A bűn ereje nem tört meg. Ma is van ténybeli alapja a csalódottság érzésének. Ki merné mondani, hogy az a világ, amelyben mi ma élünk, Isten országa?

Kérdés azonban, hogy jogos-e a csalódottság érzésében rejlő szemrehányás a mi részünkről. Nem azért csalódott-e Keresztelő János s általában az ember Krisztusban, mert olyat várt tőle, amire Ő sohasem vállalkozott? Úgy látszik, hogy börtöne mélyén Keresztelő János is áldozatul esett annak a tévhitnek, mely Jézusban politikai Messiást várt. Jézus sohasem csinált titkot abból, hogy nagyon szereti hazáját, abból sem, hogy Ő király akar lenni, de hozzátette, hogy az Ő országa nem e világból való s a védelmére kivont kardot hüvelyébe parancsolta vissza. Nincs joga Krisztus csődjéről beszélni s helyette más Megváltót várni annak, aki olyat vár Tőle, amire Ő sohasem vállalkozott s aminek nem vállalása felől sohasem hagyta kétségben az embereket.

Sokan csalódnak Krisztusban azért is, mert Benne valami társadalmi reformátort várnak, aki az osztó igazságot érvényre juttatja s ezzel új, boldogabb társadalomnak veti meg alapját. Jézus azonban nem vállalta, hogy szétossza az örökséget a veszekedő örökösök között. Sohasem mondta azt, hogy programja megvalósulásával e világ lassú fejlődés útján mennyország lesz. Ellenkezőleg, arról beszélt, hogy ez a világ mindig lejjebb és lejjebb fog

zülteni, végül pokol lesz belőle, ez fog összedőlni s ennek romjain jön el majd Isten országa. Mondd, hát nincs igaza Néki!?

Sokan csalódnak Krisztusban azért is, mert azt várták, hogy övének egyéni kiszolgálója legyen. Mentse meg övéit minden veszedelemtől, közelebbről: szabadítsa ki Keresztelő Jánost a börtönből s tegye övéi életét sikerekben gazdag, boldog életté! Krisztus ilyet sohasem ígért, ellenben arról beszélt, hogy aki Őt akarja követni, annak minden nap fel kell vennie a keresztet. Hát nincs-e igaza ebben is? Ki ne látná, hogy Krisztus népe egyáltalán nem részesül különleges bánásmódban, vagy ha abban részesül, akkor az legfeljebb abban jelentkezik, hogy Isten szigorúbban bánik velük, mint e világ gyermekeivel? Nincs jogom Krisztusban való csalódásról beszélnem, mikor csak az én Róla való elképzeléseim, az álmaim mondtak csődöt s minden úgy történt, ahogyan Ő előre megmondotta.

Annak a kérdésnek is szemébe kell néznünk, hogy nem azért csalódtunk-e Krisztusban, mert valamit nem adtunk meg neki, amit programja valóra váltásához tőlünk követelt? Az embert ugyanis Isten erkölcsi lénynek teremtette, ami azt jelenti, hogy felruházta az ellenállás jogával. Krisztusnak az Ő munkája kapcsán a természetben sohasem kellett megküzdenie ellenállással. Mikor a Genezáret taván viharba kerülnek s a kétségbeesett tanítványok felköltik az alvó Jézust, Jézus feláll a hányódó csónak orrába, felemeli kezét és csendet parancsol a viharnek. Szavára a zápor azonnal eláll, a szél elül, a tornyosuló hullámok lábai elé simulnak és lesz nagy csendesség. Nincs ellenállás.

Mikor a Genezáret partján hatalmas sokaság hallgatja őt s a nép megéhezik, a tanítványok nem tudnak előteremteni több ennivalót, mint pár kenyeret és halat, Jézus imádságos szavára megsokasodik a kenyér és a hal úgy, hogy mind jól lakhatnak. Nincs ellenállás. A kenyér és a hal engedelmesen sokasodik meg a szükség szerint.

Még a halál is kénytelen visszaadni zsákmányát Jézus parancsoló szavára. Mindegy, hogy most halt-e meg csupán, mint Jairus leánya, vagy már temetni viszik, mint a naini ifjút, avagy már sírban oszladozó holttest, mint Lázáré, mikor elhangzik Jézus ajkán: Kelj fel!, nincs ellenállás, a halál visszaadja, amit elrabolt.

Valahányszor azonban élő emberek között végez Jézus munkát, mindig ott van a nagy kérdés: Hiszed-e ezt? A hit, amelyet Jézus az emberben keres, az engedelmesség magatartása, a hitetlenség az ellenállásé. A hit kibontakoztatja Jézusnak az ember életében véghezvinni szándékolt programját, az ellenállás pedig újtát állja annak.

Márk 6,1-6. mondja el, hogyan járt Jézus Názáretben. A hazájába megy. Bizonytalos csodálatos munkaprogrammal. Ott szerette volna elmondani legszebb példázatait, ott szerette volna végrehajtani legcsodálatosabb csodáit, hiszen a názáreti betegek, nyomorultak, bélpoklosok, bűnösök mind gyermekkori ismerősei. Ebből a csodálatos munkaprogramból azonban jóformán semmi sem lett. Az ember hitetlensége, ellenállása béklyóba verte Názáretben Krisztus áldó kezét. Nem tehetette meg eltervelt csodáit. Szomorúan volt kénytelen megállapítani, hogy senki sem, Ő sem próféta a maga hazájában. Kérdezem tőled, hogy Názáretben a továbbra is sötétben botorkáló vakok, a rettenetes csendben sínylődő süketek, a kivert kutyaként kóborló bélpoklosok, a bűneik bilincseit kétségbeesetten, de hiába feszegető bűnösök joggal mondhatták-e, hogy Jézus nem tudta megoldani az ő kérdéseiket, csalódtak Benne, más Messiást kell várniok? Nem a názáretiek csalódtak Jézusban, hanem Jézus csalódott bennük.

Ahelyett tehát, hogy beállanál azoknak táborába, akik akár szívük mélységes megrendüléséből, akár eltanult szólamokból Krisztus csődjéről beszélnek, előbb nézz önmagadba s lásd meg, hogy mindaz, amit Krisztusnál tehetetlenségnek látsz, egyházában gyámoltalanságnak bélyegzel, evangéliumában erőtelenségnek tartasz és aminek konkrét bizonyítékait látod józan szemmel a magad, családod életében, a gyülekezetben, a nemzetben, nem Krisztust vádolja, hanem téged. Ember, lépj le a pódiumról, melyen vádolod Krisztust s ülj le a vádlottak padjára, mondván: Verem a mellemet. Miattam, hitetlenségem, engedetlenségem, ellenállásom miatt hullanak e világ gyalázásai az igaz Megváltóra, aki adatott nekünk Istentől bölcsességül és igazságul, szentségül és váltságul. /I. Kor. 1,30./ Ahelyett, hogy Krisztusnak tennék szemrehányást, megalázkodva s bűnbánattal elfogadom Krisztus szemrehányását: "Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad!" /Máté 23,37./ Nem várok mást. Ő az, kire várt a világ. Ő az, aki eljövendő volt és eljött. Feladom minden ellenállásomat. Meghódolok Előttem. Még börtön fenekén, bitófa árnyékában, hóhér villogó pallosa alatt is hiszek Benned, Úr Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia, én Megváltóm! Ámen.